

Interview met Mieke Laureys over *Wie niet weg is, is gezien!* voor CC Sint-Niklaas

Dag Mieke, je bent nu volop bezig met de repetities van jullie nieuwe voorstelling Wie niet weg is, is gezien. Waarover gaat deze voorstelling?

Wie niet weg is, is gezien! gaat over drie reisgenoten die al een hele tijd samen onderweg zijn. Ze zijn alledrie heel verschillend maar hebben geleerd om samen te leven op een hele kleine plek: hun kar die hen al overal naartoe heeft gebracht. Ze weten dat het buiten soms spannend en zelfs gevaarlijk kan zijn en daarom blijven ze liever in de vertrouwde van de kar. Het publiek krijgt een inkijk in hun leven dat toch wel heel bijzonder is.

Met wie sta je op scène?

Mijn reisgenoten zijn Raff Pringuet en Tijl Piryns. Raff is een acrojongleur. Hij kan even goed op zijn handen lopen als op zijn voeten. En hij kan supergoed jongleren, de gekste voorwerpen gooit hij in de lucht. Soms lijkt hij op The Swedish Chef uit The Muppet Show. Tijl Piryns maakt de muziek van de voorstelling. Overal krijgt hij geluid uit: planken, tuinslangen, blikken dozen, Hij drumt als de beste maar een drumstel krijg je niet te zien. De kar is een groot instrument geworden dat hij zelf ineen geknutseld heeft.

Waarom moeten mensen komen kijken naar Wie niet weg is, is gezien?

Met minimale middelen hebben de 3 figuren een kleine thuis gebouwd, een miniatuurwereld waar ze zich afschermen van de grote boze buitenwereld. De kar verlaten is een heel avontuur.

Omdat de 3 figuren zo van elkaar verschillen ontstaan er vaak misverstanden. Elk van ons gebruikt een object op zijn eigen manier. Ik drink uit een koffietas, Raff gooit die in de lucht en Tijl tokkelt er op. En zo zit de voorstelling vol verrassingen en visuele humor.

Elk kind is een kampenbouwer, een muzikant, een jongleur én een verhalenverteller. Wat wij allemaal op scène met het decor gaan doen, gaat hen vast op ideeën brengen.

Kijk je ernaar uit om terug te keren naar je roots en op te treden in Sint-Niklaas?

Ja, uiteraard. Het is altijd bijzonder om terug te keren naar de plek waar alles begonnen is. Letterlijk zelfs. Rond mijn zeven jaar zette ik mijn eerste danspassen op de scène van de Stadsschouwburg met balletstudio Laffont. En tijdens mijn jeugd keerde ik regelmatig terug om op te treden met de Academie voor Woord en Muziek en zat ik ook regelmatig in het publiek voor tal van muziekoptredens en theatervoorstellingen. Voor mij staat optreden in mijn thuisstad gelijk aan terugkeren naar de plek waar ik mooie herinneringen koester. En ik hoop natuurlijk ook om oude bekenden terug te zien. Het zou toch fijn zijn hen weer te ontmoeten samen met hun kinderen bij *'Wie niet weg is, is gezien'* of bij *'ZUSJE!'* de avondvoorstelling waar ik de scène deel met Peter De Graef die een ongelooflijk heerlijke tekst heeft geschreven.